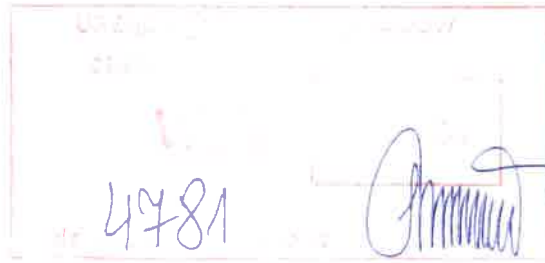

WOJEWODA MAZOWIECKI

OSR/120
03.07.2024

WNP-I.0552.1.2024

Warszawa, 24 czerwca 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
ul. Jana Kazimierza 10
01 – 248 Warszawa
za pośrednictwem
Rady Gminy Jadów

Skarżący: **Wojewoda Mazowiecki**
pl. Bankowy 3/5
00 – 950 Warszawa

Reprezentowany przez: **r.pr. Sebastiana Oraniec**

Strona przeciwna: **Gmina Jadów**
ul. Jana Pawła II 17
05 - 280 Jadów

- 1. Wolne od opłat sądowych na mocy art. 100 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609 i 721).*
- 2. Wojewoda Mazowiecki, jako organ nie zalicza się do kategorii podmiotów, określonych w art. 46 § 2 pkt 1 lit. c ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, z późn. zm.), zwanym dalej jako „p.p.s.a.”, a zatem nie posiada numeru REGON, nie ma również nadanego numeru w innym rejestrze lub ewidencji, a także nie został mu nadany numer identyfikacji podatkowej (NIP).*

SKARGA

Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Nr XII/123/2004 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Jadów.

Zaskarżonej uchwale zarzucam istotne naruszenie przepisów art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (w dacie podjęcia inkryminowanej uchwały: Dz. U. z 1995 r. Nr 16, poz. 78, Nr 141 poz. 692, z 1997 r. Nr 80, poz. 505, Nr 160, poz. 1079, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 120 poz. 1268, z 2001 r. Nr 81 poz. 875, Nr 100, poz. 1085, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568), w związku z art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 pkt 8, art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 7 lipca

1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139, Nr 41, poz. 412, Nr 111, poz. 1279, Nr 141, poz. 943, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 109, poz. 1157, Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 5, poz. 42, Nr 14, poz. 124, Nr 100, poz. 1085, Nr 115, poz. 1229, Nr 154, poz. 1804, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 113, poz. 984, Nr 130, poz. 1112 i z 2003 r. Nr 80, poz. 717), zwanej dalej „ustawą o z.p.”, poprzez brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, **dla działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 z obrębu 0021, Urle, objętej ww. planem miejscowym, oraz na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, w związku z art. 27 ust. 1 ustawy o z.p. wnoszę o:**

1. rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym, zgodnie z art. 119 pkt 2 p.p.s.a.;
2. stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały, w części tekstowej i graficznej, w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 z obrębu 0021 Urle, w zakresie w jakim jest ona usytuowana na terenie oznaczonym symbolem F12MNP;
3. zasądzenie na rzecz Wojewody Mazowieckiego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Na sesji 27 stycznia 2004 r. Rada Gminy Jadów podjęła uchwałę Nr XII/123/2004 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Jadów.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, art. 7 oraz art. 10, art. 26, art. 28, art. 36 ust. 3 ustawy o z.p.

W ocenie organu nadzoru, przy podejmowaniu ww. uchwały, naruszony został tryb sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz właściwość organów, o których mowa w art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy o z.p., co na mocy art. 27 ust. 1 ustawy o z.p., w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm.), winno skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały Nr XII/123/2004 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r. w części dotyczącej działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 z obrębu 0021 Urle.

Stosownie do zapisów art. 7 w związku z art. 26 ustawy o z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest przepisem gminnym uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Art. 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów

zagospodarowania przestrzennego, w dacie podejmowania przez Radę Gminy Jadów skarżonej uchwały, regulację zasad, trybu oraz właściwości organów określała ustawa o z.p.

Zgodnie z dyspozycją art. 9 ust. 1 ustawy o z.p. w ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się postanowienia przepisów szczególnych odnoszących się do obszaru objętego planem i przedmiotu jego ustaleń. Ponadto z treści art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a) ustawy o z.p., jednoznacznie wynika, iż organ sporządzający projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uzgadnia go, stosownie do jego zakresu, z organami właściwymi do uzgadniania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, na podstawie przepisów szczególnych. Oznacza to, że zgodnie z wolą ustawodawcy, organy gminy sporządzając projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zobligowane były do uwzględnienia w nim postanowień wynikających z przepisów szczególnych, odnoszących się do obszaru objętego planem.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy ustawy o z.p. oraz biorąc pod uwagę fakt, iż w odniesieniu do obszaru objętego planem miejscowym, stwierdzono występowanie gruntów leśnych, jednoznacznie wskazać należy, iż w związku z dyspozycją art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o z.p., zastosowanie będą miały przepisy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Zgodnie z ww. ustawą, gruntami leśnymi, są grunty: określone jako lasy w przepisach o lasach, zrekultywowane dla potrzeb gospodarki leśnej oraz grunty pod drogami dojazdowymi do gruntów leśnych (por. art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych).

Skoro zatem ustawodawca, wskazuje na wymóg uwzględnienia w planowaniu przestrzennym ochrony gruntów leśnych to konkretyzację tej normy odnaleźć możemy w art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, zgodnie z którym ochrona gruntów leśnych polega na: ograniczaniu przeznaczania ich na cele nieleśne lub nierolnicze; zapobieganiu procesom degradacji i dewastacji gruntów leśnych oraz szkodom w drzewostanach i produkcji leśnej, powstającym wskutek działalności nieleśnej i ruchów masowych ziemi; przywracaniu wartości użytkowej gruntem, które utraciły charakter gruntów leśnych wskutek działalności nieleśnej; poprawianiu ich wartości użytkowej oraz zapobieganiu obniżania ich produktywności oraz ograniczaniu zmian naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi. Tak więc, ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych, reguluje m.in. zasady ochrony gruntów leśnych poprzez ograniczanie przeznaczania tych gruntów na cele nieleśne i nierolnicze. Z kolei stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 1 ww. ustawy, przeznaczenie gruntów leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagające zgody, o której mowa w ust. 2 tego artykułu, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym w trybie określonym w przepisach ustawy o z.p. Stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych

obowiązującej w dacie podjęcia inkryminowanej uchwały, przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych, nie stanowiących własności Skarbu Państwa, wymagało uzyskania zgody wojewody wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż wyrażenie, na podstawie art. 7 ust. 2 cyt. ustawy, zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne następuje w formie decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z 24 listopada 1999 r., sygn. akt II SA 995/99, ONSA z 2000 r. Nr 4, poz. 173). Decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy, rozstrzyga kwestię dopuszczalności przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze lub, jak w przedmiotowej sprawie, przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym.

Wyrażenie zgody na przeznaczenie następuje w drodze decyzji administracyjnej, z tym że decyzja ta ma specyficzny charakter. **Decyzja w tym przedmiocie rozstrzyga o uprawnieniach gminy w sferze stanowienia prawa, w związku z czym dotyczy podmiotu niepozostającego formalnie na zewnątrz administracji. Podwójna konkretność tego aktu przejawia się w tym, że jest on skierowany do organu gminy prowadzącej procedurę planistyczną i odnosi się do konkretnej sytuacji związanej z dopuszczalnością przeznaczenia gruntów leśnych - w planie miejscowym - na cele nieleśne. Władczość i jednostronność decyzji wynika z tego, że uprawnienie gminy do przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w planie miejscowym uzależnione jest od uzyskania zgody na taką zmianę.** Organ udzielający zgody rozstrzyga o wniosku organu wykonawczego na podstawie przepisów prawa, w oparciu o przyjęte ustalenia faktyczne konkretnej sprawy, które odnoszą się do powierzchni gruntów mających podlegać przekształceniu, typu siedliskowego gruntów leśnych, a także innych elementów faktycznych, które organ powinien ustalić i ocenić, co dotyczy w szczególności ekonomicznych aspektów wejścia w życie projektu przekształcenia gruntów (*vide* art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych).

W przypadku gruntów leśnych istotne znaczenie mają zatem również kwestie związane z opisem taksacyjnym lasu, a więc wiekiem drzewostanu, stopniem zadrzewienia, klasą bonitacyjną drzewostanu, ale również ewentualnym statusem ochronnym, o którym mowa w art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Analizując wyjątkowość postępowania w sprawie o uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia, podkreślono, że w postępowaniu o wyrażenie takiej zgody, chodzi także o określenie kierunku projektowanego przestrzennego rozwoju zabudowy, co może być przedstawione w różnych wariantach. Powyższe wynikało z dyspozycji aktualnie uchylonego przepisu art. 7 ust. 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w ramach którego organ wydający

decyzje na zmianę przeznaczenia miał bezpośredni wpływ na kreowanie konkretnych możliwości rozwiązań przestrzennych przyjmowanych w ramach planu miejscowego. Powyższe oznaczało również, iż organ ten mógł zaakceptować jakieś rozwiązanie przestrzenne, inne zaś odrzucić.

Przepis art. 7 ust. 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych dawał zatem podstawy właściwemu organowi do kreacji rozwiązań przestrzennych przy podejmowaniu decyzji o wyrażeniu zgody na zmianę przeznaczenia. Powyższe oznacza, iż ustawodawca do 24 września 2023 r., dopuszczał prawną możliwość decydowania o tym, w jakim kierunku i na jakich zasadach zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne będzie wydawana, a zatem z analizowanych przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz przepisów Kpa, w sposób jednoznaczny wynika możliwość wprowadzenia warunków, pod którymi decyzja na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, została udzielona, a których spełnienie jest warunkiem koniecznym do możliwości skorzystania (skonsumowania) przedmiotowej decyzji (zgody) poprzez uchwalenie planu.

Należy raz jeszcze podkreślić, że w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych wyrażona została generalna zasada ograniczania przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, natomiast w art. 6 ust. 1 ustawodawca wyraził zasadę ochrony gleb o najwyższej przydatności produkcyjnej. Powołane przepisy zawierają tym samym istotną treść normatywną w zakresie ochrony ilościowej gruntów leśnych i wyznaczają zadania organom właściwym w tych sprawach. Z kolei w art. 6 ust. 2 ww. ustawy wprowadzono obowiązek ograniczania skutków ujemnego oddziaływania na grunty leśne przy budowie, rozbudowie lub modernizacji. Przepis ten nakazuje zarówno na etapie sporządzania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jak i na etapie projektowania inwestycji tj. sporządzania projektu budowlanego związanego z budową, rozbudową lub modernizacją wszystkich obiektów budowlanych, zastosowanie wszelkich dostępnych rozwiązań, które ograniczą skutki ujemnego oddziaływania na chronione grunty leśne.

Kwestia konieczności uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w procedurze sporządzania planu miejscowego była przedmiotem rozważań m.in.:

- Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z 21 listopada 2019 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3354/17, w którym Sąd stwierdził, iż: „Zgodnie z treścią art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (w brzmieniu z 27 maja 2004 r., Dz. U. z 1995 r. nr 16 poz. 78 ze zm.) przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych, niestanowiących własności Skarbu Państwa, wymagało uzyskania zgody wojewody wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej. Decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy rozstrzyga

zagadnienie dopuszczalności przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym. W niniejszej sprawie, organ sporządzający plan miejscowy nie uzyskał zgody na zmianę przeznaczenia. Oznacza to, że nie mógł dokonać zmiany przeznaczenia w odniesieniu do działek wskazanych w wyroku Sądu I instancji. Dokonanie w zaskarżonym planie zmiany przeznaczenia gruntów na cele nieleśne powinno być poprzedzone wystąpieniem o uzyskanie zgody, o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Uchybienie w tym zakresie zalicza się do istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego, a także właściwości organów w tym zakresie, co prowadzić musi do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części (por. wyrok NSA z 4 marca 2014 r., sygn. II OSK 2730/13, LEX nr 1495297). Skoro Rada dokonała powyższej zmiany bez uzyskania zgody wojewody, to stwierdzić należy, że Sąd I instancji prawidłowo stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej w odniesieniu do działek oznaczonych numerami ewidencyjnymi: 212, 214/1, 214/2, 221/1, 221/3, 221/4, 221/6, 222/6, 223, 229, 231/2, 233/1, 233/2, 234/2, 236/6, 236/8, 237, 238/2, 238/4, 238/5, 240/1, 242/1, 244, 245, 246/5, 265, 268, 271, 277, 280, 283, 286, 353, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373/2, 374/2 oraz 375 z obrębem 0027, położonych w miejscowości Marianka, gmina Mińsk Mazowiecki. Ponadto wyjaśnić należy, że skoro działka jest terenem leśnym, to nie ma znaczenia wielkość rzeczywistego zalesienia tej działki. Dopóki taki wpis będzie znajdował się w ewidencji gruntów, dopóty organy w procedurze uchwalenia planu miejscowego są zobowiązane do respektowania jej przeznaczenia jako teren leśny.”;

- Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z 18 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2067/17, w którym Sąd stwierdził, że: „Według art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 1995r. Nr 16, poz. 78 ze zm.) – dalej: u.o.g.r.l. - przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym. W art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l. wymieniono rodzaje gruntów, których przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne wymaga zgody i określono organy właściwe do wyrażenia takiej zgody. Przepisy te tworzą zatem normę prawną, regulującą przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Przepis art. 7 ust. 1 u.o.g.r.l. stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że jeśli przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne wymaga zgody właściwego organu administracji, to taka zmiana przeznaczenia może nastąpić jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (w skrócie: m.p.z.p.) sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. **Podkreślić należy, iż o ile można**

zaobserwować liberalizację przepisów odnośnie gruntów rolnych, to ewidentnie ustawodawca nie "rozluźnił" ochrony w stosunku do gruntów leśnych. Kolejne nowelizacje ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie ograniczyły ochrony gruntów leśnych. Od dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. od dnia 25 marca 1995 r., zmiana przeznaczenia gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa oraz pozostałych gruntów leśnych na cele nieleśne niezmiennie wymaga z mocy art. 7 ust. 1 i 2 pkt 2 i pkt 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych uzyskania zgody właściwych organów i to niezależnie od powierzchni tych gruntów. Jeśli zatem dana nieruchomość (działka o nr ewidencyjnym) obejmuje grunty leśne i grunty nieleśne niewymagające zgody właściwego organu na zmianę ich przeznaczenia, to wówczas uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne wymaga ta część nieruchomości (działki o nr ewidencyjnym), która stanowi grunt leśny. Jak bowiem stanowi art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l. (w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa - wymaga uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa lub upoważnionej przez niego osoby (pkt 2), zaś pozostałych gruntów leśnych - wymaga uzyskania zgody wojewody (pkt 5). Zgoda taka jest wymagana niezależnie też od tego, czy przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne dotyczy przeznaczenia tych gruntów na cel podstawowy czy cel uzupełniający (por. wyrok NSA z dnia 28 lutego 2017r., sygn. akt II OSK 1554/15, LEX nr 2288699). Zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne następuje w formie decyzji administracyjnej. Zgoda jest aktem stanowiącym konieczną podstawę do zamieszczenia odpowiednich ustaleń w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wyrażenie zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l., następuje na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta). W przypadku więc, gdy w projekcie m.p.z.p. przewidziano przeznaczenie dotychczasowych gruntów leśnych (rolnych) na cele nieleśne (nierolnicze), wójt (burmistrz, prezydent miasta) zwraca się o uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia tych gruntów. Brak wymaganej zgody na przeznaczenie gruntów leśnych (rolnych) na cele inne niż leśne (rolnicze) powoduje naruszenie procedury uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie, co w konsekwencji stanowi przesłankę uznania go za nieważny (por. wyrok NSA z 25 maja 2009 r., II OSK 1900/08, "Wspólnota" 2009, nr 23, s. 39, "LEX" nr 534648). Zgoda taka jest udzielana w toku procedury planistycznej i na potrzeby tej procedury. Zgodnie z art. 3 ust. 3 u.o.g.r.l. podmiot indywidualny nie może skutecznie złożyć wniosku o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne (por. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 25 listopada 2013r., II OPS 1/13 – ONSAiWSA

2014/2/17). Oznacza to, że "skuteczność" udzielonej zgody jest zależna od jej wykorzystania na potrzeby sporządzenia planu. A zatem, zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne udzielona na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. jest "skuteczna", o ile na jej podstawie w ustaleniach planu rada gminy postanowi o zmianie przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i tylko w takim zakresie w jakim, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obejmującym dany teren, dojdzie do zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Warunkiem nieleśnego wykorzystania gruntów leśnych jest "skonsumowanie" zgody w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. A więc, aby zgoda udzielona na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. mogła odnieść skutek w postaci możliwości faktycznego wykorzystania gruntu leśnego na cele nieleśne, konieczne jest uchwalenie (zmiana) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który w swoich ustaleniach przeznaczy grunty leśne na cele nieleśne. Nie można przyjąć tezy, iż decyzje o zgodzie na tzw. odleśnienie gruntów leśnych dokonują zmiany przeznaczenia tych gruntów i to w sposób trwały ("raz na zawsze"), gdyż wówczas to nie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego określałby zmianę przeznaczenia gruntów, lecz decyzja wyrażająca zgodę na taką zmianę. Do takiego zaś wniosku nie uprawnia obowiązujący porządek prawny. Podkreślić należy, iż wprawdzie gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej, lecz granice tej samodzielności wyznacza zgodność z prawem wyrażona przez obowiązujący przepis - art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, dalej: u.s.g. Samodzielność gminy może być bowiem realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem. Wylączna kompetencja rady gminy do uchwalenia planu miejscowego wyraża się w **samodzielnym kształtowaniu sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu**, pod warunkiem działania w granicach i na podstawie prawa, bez nadużywania tego władztwa. **Samodzielne kształtowanie sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego władztwu planistycznemu gminy oznacza, że gmina nawet wówczas, gdy uzyska zgodę właściwych organów na zmianę przeznaczenia terenów leśnych - o określonej w tej zgodzie powierzchni - na cele nieleśne może "zaniechać" tej zmiany bądź dokonać w m.p.z.p. zmiany przeznaczenia jedynie części tych gruntów leśnych.** Ze zgody udzielonej na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. nie wynika bowiem obowiązek dokonania zmiany w planie miejscowym przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne. Organ planistyczny nie jest związany taką decyzją i mimo uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, może "odstąpić" od dokonania zmiany przeznaczenia gruntów leśnych (w części lub w całości). Sama zgoda na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne nie nakłada na jednostkę samorządu terytorialnego (radę

gminy) obowiązku zmiany przeznaczenia tych terenów. Jeśli w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie zostaną zamieszczone postanowienia o przeznaczeniu określonego terenu leśnego na cele nieleśne, to wówczas nie jest dopuszczalne wykorzystanie takich terenów – tj. terenów dla których uzyskano jedynie zgodę, o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. – na cele nieleśne. Jeżeli natomiast w planie przeznaczona zostanie na cele nieleśne jedynie część gruntów leśnych objętych zgodą udzieloną na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l., to wówczas możliwość wykorzystania gruntów leśnych na cele nieleśne istnieje tylko i wyłącznie w zakresie tej części gruntów leśnych, które zmieniły przeznaczenie w m.p.z.p. O tym więc, czy i jaką część gruntów leśnych, objętych zgodą udzieloną na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l., można wykorzystać na cele nieleśne decyduje nie powierzchnia gruntów leśnych, co do której właściwy organ wyraził zgodę, lecz powierzchnia gruntów leśnych, która uzyskała zmianę przeznaczenia na cele nieleśne w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, tj. taka powierzchnia gruntów leśnych, która została przeznaczona na realizację określonych celów nieleśnych (por. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 29 listopada 2010r., II OPS 1/10 – ONSAiWSA 2013/2/20, LEX nr 621577). Z powyższych względów nie można skutecznie podnosić – jak czyni to strona skarżąca – że Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 i 2 u.o.g.r.l. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż zachodziła konieczność uzyskiwania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w części, w jakiej w ewidencji gruntów i budynków działki są oznaczone jako grunty leśne.”;

- Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3140/13, w którym Sąd stwierdził, że: „Błędne jest stanowisko Sądu I instancji, że teren 30U/ZP i 1KPr położony na gruntach leśnych działki nr 12/2 nie wymaga zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Z ustaleń planu ewidentnie wynika, iż teren ten został przeznaczony pod usługi nieuciążliwe (30U/ZP) oraz pod samodzielny ciąg pieszy ze ścieżką rowerową (1KPr), ponadto wyznaczono tam nieprzekraczalne linie zabudowy, takie ustalenia na terenie leśnym bez uzyskania zgody na zmianę jego przeznaczenia jest niedopuszczalne. **Argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej co do tej części działki nr 12/2, która stanowi grunty leśne, a została przeznaczona w planie na tereny 30U/ZP i 1KPr jest logiczna, przekonywująca i nie wymaga uzupełnienia.** Na ten teren wymagane będzie uzyskanie zgody w trybie art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.”;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 24 stycznia 2017 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1539/16, w którym Sąd stwierdził: „Ad. VIII. Sposób sformułowania ustaleń § 13 ust. 4 oraz § 14 ust. 1 pkt 2, § 14 ust. 1 pkt 4, § 14 ust. 2 pkt 5 lit. a oraz § 14 ust. 2 pkt 7 lit. a

uchwały wskazuje na to, iż na całym obszarze objętym planem, a więc także na terenach oznaczonych symbolem ZL z przeznaczeniem tereny leśne, dopuszczono realizację dróg, sieci i urządzeń infrastruktury technicznej. Tymczasem zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, każdy grunt leśny, dla którego ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne wymaga zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia, gruntów leśnych na cele nieleśne, zmiana ta może być, jedynie dokonana w miejscowym planie.”;

– Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1394/15, w którym Sąd stwierdził: „*Wskazać należy, iż stosownie do art. 15 ust. 1 u.p.z.p., w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, każdy grunt leśny, dla którego ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne, wymaga zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia, gruntów leśnych na cele nieleśne, zmiana ta może być jedynie dokonana w miejscowym planie.”;*

– Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 18 października 2013 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1795/13;

– Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 czerwca 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2635/15.

Z dyspozycji art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych wyraźnie wynika, że do zmiany przeznaczenia gruntów dochodzi nie tyle na skutek samej decyzji w sprawie udzielenia zgody, lecz wskutek wejścia w życie postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przewidującego przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne. Jednakże sama decyzja, w tym także władcze rozstrzygnięcia w niej zawarte, stanowi warunek konieczny do skorzystania przez gminę ze swoich uprawnień planistycznych, polegających na uchwaleniu planu miejscowego w określonym kształcie, tj. poprzez przyjęcie konkretnych rozwiązań przestrzennych uwzględniających także konkretne warunki, pod którymi została wyrażona taka zgoda. Tym samym skuteczność, rozumiana jako konsumpcja, decyzji w sprawie udzielenia zgody realizuje się w płaszczyźnie wyłącznie normatywnej w wyniku uchwalenia aktu prawa miejscowego (tak też: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 17 marca 2011 r., w sprawie sygn. akt II OSK 478/10, Lex nr 1080312).

Każdorazowo jednak taka decyzja musi istnieć, a właściwy kompetencyjnie organ wykonawczy gminy ma obowiązek legitymować się taką decyzją by można było w planie miejscowym określić przeznaczenie gruntu leśnego jako inny rodzaj przeznaczenia niż leśny. Brak przedłożenia takiej decyzji uniemożliwia tym samym przeznaczenie na cele nieleśne gruntów faktycznie użytkowanych jako grunty leśne.

Sam fakt uchwalenia planu miejscowego z określonym przeznaczeniem nie oznacza, że w procedurze jego uchwalania uzyskano stosowną zgodę na zmianę przeznaczenia. Co prawda, każdy akt prawny korzysta z domniemania jego zgodności z prawem do momentu stwierdzenia jego nieważności przez właściwy organ nadzoru, bądź Sąd, jednakże to właśnie w postępowaniu sądowoadministracyjnym organ ma udowodnić, iż przeprowadzona przez niego procedura planistyczna została dokonana w sposób zgodny z prawem, a na potwierdzenie tej prawidłowości winien złożyć stosowne dowody, w tym przypadku decyzje na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę brak podstaw prawnych do przenoszenia zgód na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne uzyskanych w jednej procedurze do procedur później podjętych. Ustalenia planu miejscowego to bowiem nie tylko samo przeznaczenie, ale również szczególne warunki zabudowy i zagospodarowania danego terenu, wraz ze szczegółowymi wskaźnikami i parametrami je definiującymi. Należy przy tym zauważyć, iż w kolejnym planie miejscowym zmianie ulec mogą nie tylko istotne parametry i wskaźniki kształtujące zabudowę i zagospodarowanie terenów leśnych, ale i z uwagi na upływ czasu, zasięg samego lasu. Należy przy tym podkreślić, iż rozważania w tym zakresie poczynione są w oparciu o założenie uzyskania decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, a więc legitymowania się taką zgodą.

Sama kwestia automatycznego przenoszenia przeznaczenia była już przedmiotem wielokrotnego stanowiska judykatury. W tym kontekście należy m.in. przytoczyć wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 24 kwietnia 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 298/19, w którym Sąd, wpisując się w inne przytoczone powyżej orzeczenia dotyczące konieczności uzyskania decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne do każdej prowadzonej planistycznej jednoznacznie stwierdził, iż: „Wobec tego błędne jest stanowisko Rady Gminy, że nie była wymagana zgoda na zmianę przeznaczenia, ponieważ poprzedni plan stanowił i przeznaczał działkę nr 83 na cele nieleśne. Przede wszystkim brak jest podstaw do stwierdzenia, że zapisy poprzedniego planu powodowały już same w sobie, że nastąpiła zmiana przeznaczenia gruntu na cele nieleśne. Fakt, że na danym terenie plan dopuszczał możliwość zabudowy nie oznaczało, że nastąpiła zmiana przeznaczenia tego terenu. Działka zachowywała nadal charakter działki leśnej.”.

Organ nadzoru wskazuje, iż z uwagi na zakres znaczeniowy, pojęcia:

- las, z ustawy o lasach;
- gruntu leśnego, z ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych,

to właśnie zapisy zawarte w ewidencji gruntów i budynków, będą miały zastosowanie w przedmiotowej sprawie, m.in. z uwagi na fakt, iż stosownie do dyspozycji art. 21 ustawy z 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2023 r. poz. 1752, z późn. zm.) podstawę planowania przestrzennego, stanowią zapisy zawarte w ewidencji gruntów i budynków, przy czym przepis ten obowiązywał również w dacie podjęcia inkryminowanej uchwały.

Konkretyzując przepisy ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, należy bowiem wskazać, że zgodnie z obecnie obowiązującymi obecnie przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z 27 lipca 2021 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2024 r. poz. 219), o których mowa w:

- § 8 ust. 1, w brzmieniu: „*1. Użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na następujące grupy: 1) grunty rolne; 2) grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione; 3) grunty zabudowane i zurbanizowane; 4) grunty pod wodami; 5) tereny różne.*”;
- § 9 ust. 2, w brzmieniu: „*2. Grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, o których mowa w § 8 ust. 1 pkt 2, dzielą się na: 1) lasy, oznaczone symbolem Ls; 2) grunty zadrzewione i zakrzewione, oznaczone symbolem Lz;*”;
- § 10, w brzmieniu: „*Zaliczanie gruntów do poszczególnych użytków gruntowych określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.*”;
- załączniku nr 1, pn. *Zaliczanie gruntów do poszczególnych użytków gruntowych*, wykaz tabelaryczny pod liczbą porządkową nr 10, w następującym brzmieniu:

Grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione		
10	Lasy - Ls	Do lasów zalicza się grunty określone jako „las” w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1356, z późn. zm.).

Co więcej również z wcześniej obowiązujących przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2019 r. poz. 393, z późn. zm.), a więc rozporządzenia obowiązującego w dacie podjęcia inkryminowanej uchwały:

- § 67 pkt 2, w brzmieniu: „*Użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na następujące grupy: (...) 2) grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione,*”;
- § 68 ust. 2, w brzmieniu: „*Grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione dzielą się na:*
1) lasy, oznaczone symbolem - Ls;
2) grunty zadrzewione i zakrzewione, oznaczone symbolem – Lz lub, w przypadku zadrzewień śródpolnych, zaistniałych na gruntach objętych klasyfikacją gleboznawczą – symbolem

złożonym z liter "Lz" oraz symbolu odpowiedniego użytku gruntowego, stanowiącego część składową oznaczenia klasy gleboznawczej gruntu, np. Lz-R, Lz-L, Lz-Ps.";

- ust. 2 pkt 1 Załącznika nr 6 pn. Zaliczanie gruntów do poszczególnych użytków gruntowych, w brzmieniu: „2. *Grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione*

1) *Lasy*

Do lasów zalicza się grunty określone jako „las” w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2000 r. Nr 56, poz. 679, Nr 86, po. 958 i Nr 120, poz. 1268)

2) *Grunty zadrzewione i zakrzewione*

Gruntami zadrzewionymi i zakrzewionymi są grunty porośnięte roślinnością leśną, których pole powierzchni jest mniejsze niż 0,1000 ha, a także:

- śródpolne skupiska drzew i krzewów niezaliczone do lasów,
- tereny torfowisk, pokrytych częściowo kępami krzewów i drzew karłowatych,
- grunty porośnięte wikliną w stanie naturalnym oraz krzewiastymi formami wierzb w dolinach rzek i obniżeniach terenu,
- przylegające do wód powierzchniowych grunty porośnięte drzewami lub krzewami, stanowiące biologiczną strefę ochronną cieków i zbiorników wodnych,
- jary i wąwozy pokryte drzewami i krzewami w sposób naturalny lub sztuczny w celu zabezpieczenia przed erozją, niezaliczone do lasów,
- wysypiska kamieni i gruzowiska porośnięte drzewami i krzewami;
- skupiska drzew i krzewów mające charakter parku, ale niewyposażone w urządzenia i budowle służące rekreacji i wypoczynkowi.”,

co znajduje odzwierciedlenie w art. 3 ustawy o lasach, w brzmieniu: „Lasem w rozumieniu ustawy jest grunt: 1) o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) - drzewami i krzewami oraz runem leśnym - lub przejściowo jej pozbawiony: a) przeznaczony do produkcji leśnej lub b) stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo c) wpisany do rejestru zabytków; 2) związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.”.

Tym samym rozporządzenie w sprawie ewidencji gruntów i budynków, utożsamia „grunty leśne” z legalną definicją „lasu” określona w ustawie o lasach, te zaś stanowią „grunty leśne” w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Powyższe oznacza, iż przepisy ustawy: o p.z.p., o ochronie gruntów rolnych i leśnych, Prawo geodezyjne i kartograficzne, a także rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków zostały skorelowane z przepisami ustawy o lasach.

Skoro, zgodnie z wolą ustawodawcy, wyrażoną w art. 7 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, każde grunty leśne, dla których ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne, wymagają uzyskania zgody na zmianę ich przeznaczenia w formie decyzji administracyjnej, to nie można także przyjąć, że określenie terenu z przeznaczeniem pod zabudowę na gruntach ewidencyjnie leśnych, które nie tworzą zwartego kompleksu leśnego a ich powierzchnia jest mniejsza niż 0,10 ha, zwalnia od uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Zdaniem organu nadzoru, gdyby uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych nie było wymagane w takich przypadkach, to racjonalny ustawodawca zawarłby stosowne zwolnienia w ramach ww. przepisów.

Na konieczność uwzględnienia zapisów zawartych w ewidencji gruntów wskazuje również szerokie stanowisko judykatury, przy czym co istotne nie chodzi tu już nawet o same kwestie uzasadnień do wyroków, w takich sprawach, ale o samą sentencję orzeczenia, w której wielokrotnie Sądy orzekały powołując się na zapisy zawarte w ewidencji gruntów, w zakresie użytku leśnego (Ls). Powyższe odnaleźć można m.in. w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z 15 stycznia 2015 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2127/14; z 9 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 79/16; z 21 marca 2019 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2757/18; z 27 listopada 2013 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1558/13; z 1 grudnia 2017 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2536/17, czy też z 27 marca 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 298/19 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Dla potrzeb przedmiotowego postępowania, przyjąć należy zapisy zawarte w ewidencji gruntów według stanu z dnia podjęcia uchwały. Na uwagę, w tym kontekście zasługują m.in. wyroki:

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 30 października 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1303/19, w którym Sąd stwierdził: *„Istota sporu w tej części dotyczy przesądzenia, czy w dacie uchwalenia planu działka nr 17 stanowiła w części użytek leśny. Organ bowiem zakwestionował w odpowiedzi na skargę przeznaczenie w ewidencji gruntów i budynków działki nr 93 w dacie podjęcia kontrolowanej uchwały, zwracając uwagę, że przekazane informacje dotyczy daty wcześniejszej i późniejszej, niż data uchwalenia planu. Otóż rację ma organ, że z pisma Starosty Grodzkiego z 29 sierpnia 2018 r. wynika rodzaj użytków na tej działce wedle stanu na dwie daty: 26 sierpnia 1998 r. i 29 sierpnia 2018 r. Tymczasem działka powinna obejmować użytek leśny według stanu na dzień podjęcia uchwały*

w sprawie planu miejscowego. W tym zakresie Wojewoda Mazowiecki przedłożył pismo Starosty Powiatu Grodziskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. stwierdzające rodzaj użytków na działce nr 93 z obrębu 0011 na dzień 26 czerwca 2008 r. Z pisma tego wynika, że na datę uchwalenia planu na działce o łącznej powierzchni 0,1594 ha występowały lasy i grunty leśne oznaczone symbolem LsV na powierzchni 0,1293 ha. (...) Kluczową zatem kwestią jest element stanu faktycznego tj. informacja o rodzaju użytków gruntowych na działce nr 93. Wynika ona z ewidencji gruntów i budynków. Ewidencja gruntów i budynków, w obowiązującym w dacie podejmowania badanej uchwały stanie prawnym, prowadzona była na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). § 67 rozporządzenia stanowi, że użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na poszczególne grupy, tj. użytki rolne, grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, grunty zabudowane i zurbanizowane, użytki ekologiczne, nieużytki, grunty pod wodami i tereny różne, natomiast § 68 dotyczy podziału poszczególnych użytków gruntowych, wyszczególnionych w § 67 na szczegółowe kategorie, oznaczone wskazanymi tam symbolami. Z § 68 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia wynika, że lasy klasyfikowane w ewidencji symbolem "Ls". Z kolei przepis art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. Dz.U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 ze zm.) stanowi, że podstawą planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki państwowej i gospodarki gruntami powinny być dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków. Z przepisu tego wynika jednoznacznie, że ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych, a także w postępowaniu planistycznym. Znajduje to potwierdzenie w orzecznictwie NSA (vide przykładowo wyrok NSA z dnia 3 grudnia 2013r., sygn. akt II OSK 987/13). Skoro informacja w ewidencji gruntów stanowi podstawę planowania, zapisy z niej wynikające mają fundamentalne znaczenie dla określenia rodzaju użytku gruntowego. Tymczasem z wypisu z tej ewidencji na dzień uchwalenia planu wynika, że działka nr 93 obejmowana także użytek Ls. Zapisu tego w ewidencji gruntów i budynków organ skutecznie nie zakwestionowała poprzez wystąpienie o jego zmianę. Oznacza to, że rację ma Wojewoda uznając, że przy przeznaczeniu na budownictwo mieszkaniowe spornej działki wymagana była zgoda na zmianę przeznaczenia w części obejmującej użytek leśny. Zgody tej natomiast nie było.”.

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 2 października 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1039/19, w którym Sąd stwierdził: „Skoro informacja w ewidencji gruntów stanowi podstawę planowania, zapisy z niej wynikające mają fundamentalne

znaczenie dla określenia rodzaju użytku gruntowego. (...) Skoro stanowisko organu opiera się jedynie na twierdzeniach, niepopartych dowodami, należało przyjąć jako wykazany stan faktyczny polegający na tym, że działka nr 17 z obrębu 227 obejmowała w części użytki leśne, skutkiem czego było wymagane uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne - skoro w planie na działce w części leśnej przewidziano zabudowę jednorodzinną oraz drogę klasy lokalnej.”;

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 16 lipca 2015 r. w sprawie sygn. akt. IV SA/Wa 1289/15, w którym Sąd stwierdził: „(...) - według brzmienia przepisu na okres prac nad planem, czyli na datę podejmowania określonych czynności planistycznych, art. 17 pkt 8 u.p.z.p. wymagał, aby organ wykonawczy gminy uzyskał zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolne i nieleśne. Tryb i zasady udzielania tej zgody zostały określone w ustawie o ochronie. Wykładnia przepisów tego aktu prawnego wymaga, aby zgoda na zmianę przeznaczenia została udzielona w formie decyzji administracyjnej. W toku omawianej procedury planistycznej organ nie zwrócił się do Marszałka Województwa [...] o zgodę na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne, stanowiących własność osób fizycznych. Jednocześnie w ewidencji gruntów omawiane działki figurowały jako grunt leśny Ls. **Ewidencja gruntów i budynków, w obowiązującym w dacie podejmowania badanej uchwały stanie prawnym, prowadzona była na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa 29 marca 2001r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). § 67 rozporządzenia stanowił, że użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na poszczególne grupy, tj. użytki rolne, grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, grunty zabudowane i zurbanizowane, użytki ekologiczne, nieużytki, grunty pod wodami i tereny różne, natomiast § 68 dotyczy podziału poszczególnych użytków gruntowych, wyszczególnionych w § 67 na szczegółowe kategorie, oznaczone wskazanymi tam symbolami. Z § 68 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia wynika, że lasy klasyfikowane są w ewidencji symbolem "Ls". Odrębnie natomiast zostały zakwalifikowane grunty rolne jako również użytek gruntowy. W niniejszej sprawie poza sporem jest kwestia oznaczenia użytków jako Ls. Jak ustalił Wojewoda i organ nie kwestionuje tej okoliczności, na dzień uchwalenia planu sporne działki stanowiły użytek leśny. Przepis art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. Dz. U. z 2010r, Nr 193, poz. 1287 ze zm.) stanowi, że podstawą planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki państwowej i gospodarki gruntami powinny być dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków. **Z przepisu tego wynika jednoznacznie, że ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych****

wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych, w tym i w postępowaniu planistycznym. Od tej reguły nie zostały przewidziane żadne wyjątki, a zatem organy w toku procedury planistycznej mają obowiązek opierać się na danych wynikających z tej ewidencji. Reasumując przy uchwalaniu omawianego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego doszło do naruszenia obowiązku uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w omawianym zakresie, pomimo istnienia takiego obowiązku. (...) W tej sytuacji należało odpowiedzieć na pytanie czy brak wypowiedzi marszałka województwa poprzez wydanie stosownej decyzji administracyjnej na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie w przedmiocie zmiany przeznaczenia omawianych działek na cele nieleśne mógł mieć wpływ na ustalenia planu. Odpowiedź na to zagadnienie w ocenie Sądu jest twierdząca. Mianowicie sporny teren uzyskał w planie przeznaczenie pod cmentarz. Przy czym chodzi w tym wypadku o budowę cmentarza będącego rozbudową istniejącego cmentarza na działce sąsiedniej nr ew. [...] (k. 6 akt sądowych). Nie można jednak wykluczyć sytuacji, że marszałek nie wyraziłby zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne, nawet na taki cel publiczny jakim jest cmentarz. Wówczas rozstrzygnięcie tej treści miałoby bezpośredni wpływ na zapisy planu. To właśnie owo potencjalne przełożenie braku zgody marszałka na treść planu powoduje, że zaniechanie uzyskania takiej zgody należy zakwalifikować jako istotne naruszenie trybu sporządzania, co skutkować może jedynie stwierdzeniem w tej części zaskarżonej uchwały. Sąd administracyjny nie jest natomiast uprawniony aby wchodzić w kompetencje Marszałka i twierdzić przy rozpatrywaniu skargi na plan miejscowy, że taki cel jakim jest rozbudowa cmentarza uzasadniałby zmianę przeznaczenia leśnego na nieleśny i wówczas brak wyrażenia zgody nie miałby żadnego wpływu na treść planu. Konsekwencją braku zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne jest naruszenie zasad tworzenia planu. Otóż sporne działki w części stanowiły grunty leśne, zatem bez stosownej decyzji marszałka województwa mogły być przeznaczone jedynie na takie cele. Tymczasem uzyskały status pod cmentarz. Wobec powyższego została naruszona przewidziana w art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie dyrektywa ochrony gruntów rolnych i leśnych. Na zakończenie Sąd podkreśla, że w analogicznych sprawach stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego jest tożsame do zaprezentowanego w niniejszym wyroku (vide wyroki NSA z dnia 15 października 2013r. sygn. akt II OSK 1818/13, z dnia 3 grudnia 2013r. sygn. akt II OSK 987/13, z dnia 4 marca 2014r. sygn. akt II OSK 2730/13).”.

W tej sytuacji dla potrzeb przedmiotowego postępowania, przyjąć należy zapisy zawarte w ewidencji gruntów według stanu z dnia podjęcia uchwały.

Skarżący wskazuje, że w przedmiotowej sprawie, organ sporządzający plan miejscowy nie uzyskał stosownej zgody na zmianę przeznaczenia (nie jest w stanie się nią wylegitymować), a zatem nie był uprawniony do dokonywania zmiany przeznaczenia w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 obręb 0021 Urle. Nadto, w tym stanie prawnym, naruszona została właściwość organów, o których mowa w art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a) ustawy o z.p.

Z wnioskiem o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały, w zakresie dotyczącym zapisów przeznaczenia działki ewidencyjnej nr 402, obręb 0021 Urle, zwrócił się do Wojewody Mazowieckiego, Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie pismem znak: ZW.224.1.645.2020.JK z 10 grudnia 2020 r., załączając do wniosku:

- kopię wypisu i wyrysu z 22 czerwca 2020 r. znak: IRP.6727.159.2020.PR z Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Jadów, zatwierdzonego uchwałą Nr XII/123/2004 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r. (Dz. Urz. Woj. Mazow. Nr 34, poz. 1046 z 19 lutego 2004 r.);
- kopię wypisu i wyrysu z 23 czerwca 2020 r. znak: IRP.6727.163.2020.AW z archiwalnego miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego wsi Jadów, zatwierdzonego uchwałą Nr XI/48/90 Gminnej Rady Narodowej w Jadowie z 17 kwietnia 1990 r. (Dz. Urz. Woj. Siedleckiego Nr 9, poz. 146 z 30 maja 1990 r.);
- kopię pisma Wójta Gminy Jadów z 13 listopada 2020 r. znak: IRL.6727.9.2020.AW;
- kopię wniosku Pani Weroniki Bronisz z 16 listopada 2020 r. w sprawie wyłączenia gruntów leśnych z produkcji leśnej wraz z dokumentacją.

Działając na wniosek Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie, Wojewoda Mazowiecki przeprowadził stosowne postępowanie wyjaśniające, w wyniku, którego ustalono poniżej wskazane okoliczności faktyczne i prawne.

Działka oznaczona numerem ewidencyjnym 402 z obrębu 0021 Urle, w dacie podjęcia inkryminowanej uchwały stanowiła las (LsVI) o powierzchni 0,1965 ha.

Powyższe potwierdza wypis z ewidencji gruntów według stanu z daty podjęcia uchwały tj. z 27 stycznia 2004 r. Nadto według wypisu z ewidencji gruntów z 5 listopada 2020 r. działka ewidencyjna oznaczona numerem 402 z obrębu 0021 Urle również stanowiła las oznaczony symbolem LsVI o powierzchni 0,1965 ha.

W tej sytuacji dla potrzeb przedmiotowego postępowania, przjąć należy zapisy zawarte w ewidencji gruntów według stanu z dnia podjęcia uchwały.

W przedmiotowej sprawie, organ sporządzający plan miejscowy nie uzyskał stosownej zgody na zmianę przeznaczenia, a zatem nie był uprawniony do dokonywania zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele inne niż leśne.

Tymczasem analiza zapisów części tekstowej i graficznej inkryminowanej uchwały, potwierdzoną analizą wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dołączonego do wniosku Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie wynika, iż cała działka oznaczona numerem ewidencyjnym 402, została przeznaczona pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i pensjonatową, oznaczoną symbolem F12MNP, o której mowa w § 65 uchwały, stosownie do ustaleń w brzmieniu: „1. Plan ustala dla terenów oznaczonych na rysunku planu stanowiących załącznik nr 1 do uchwały, symbolami F2MNP, F10MNP, F12MNP: 1) adaptację, modernizację, rozbudowę oraz wymianę istniejącej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, pensjonatowej i gospodarczej, 2) realizację nowej zabudowy jednorodzinnej oraz pensjonatowej na podstawie następujących zasad i warunków podziału nieruchomości: a) podział na działki budowlane wymaga zapewnienia im obsługi komunikacyjnej zgodnie z ustaleniami planu oraz przepisami szczegółowymi dotyczącymi gospodarki nieruchomościami, b) wielkość wydzielonych działek powinna być dostosowana do rodzaju zabudowy, przy założeniu, że minimalne szerokości krótszego boku wydzielonych działek dla zabudowy mieszkaniowej nie powinny być mniejsze niż: – 20m dla zabudowy jednorodzinnej wolnostojącej, – 30m dla zabudowy pensjonatowej wolnostojącej, – minimalna wielkość wydzielonych działek dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej - 1.000m², – minimalna wielkość wydzielonych działek dla zabudowy pensjonatowej - 3.000m². 2. Dla terenów rozbudowywanej i nowej zabudowy mieszkaniowej oraz pensjonatowej plan ustala następujące zasady i warunki kształtowania zabudowy: 1) nieprzekraczalne linie zabudowy określone w części D uchwały, 2) maksymalna wysokość nowej zabudowy: a) budynki mieszkalne - do 2 kondygnacji oraz poddasze użytkowe, b) budynki pensjonatowe - do trzech kondygnacji w tym poddasze użytkowe, c) budynki gospodarcze i usługowe - 1 kondygnacja, d) nachylenie połaci dachu maksimum 45°, e) jednolita kolorystyka dachów w ramach jednej nieruchomości. 3. Ogrodzenia frontowe działek ażurowe z zakazem stosowania prefabrykatów betonowych, o maksymalnej wysokości 1,8m, usytuowane w ustalonej linii rozgraniczającej drogi. 4. Plan ustala powierzchnię biologicznie czynną nie mniejszą niż: 1) 60% dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, 2) 50% dla zabudowy pensjonatowej. 5. Jako przeznaczenie dopuszczalne plan ustala: 1) budynki gospodarcze wbudowane w bryłę budynku mieszkalnego lub wolnostojące do 35m² powierzchni zabudowy, 2) garaże wbudowane w bryłę budynku mieszkalnego lub wolnostojące, 3) usługi przeznaczone dla prowadzenia

działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem i bytowaniem mieszkańców wbudowane w bryłę budynku mieszkalnego lub wolnostojące.”.

Należy przy tym podkreślić, iż zgodnie z pismem Wójta Gminy Jadów z 13 listopada 2020 r. znak: IRL.6724.9.2020.AW, przekazanego przy piśmie Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie z 10 grudnia 2020 r. znak: ZW.224.1.645.2020.JK, *Gmina Jadów wystąpiła o zgodę właściwego organu na przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne jedynie dla nowo wyznaczonych pod zabudowę terenów*. Teren działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 położonej w obrębie ewidencyjnym Urle, zgodnie z ustaleniami Uchwały Nr XI/48/90 Gminnej Rady Narodowej w Jadowie z dnia 17 kwietnia 1990 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego Gminy Jadów i miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego wsi Jadów, znajdował się w strefie terenów zabudowy mieszkaniowej i pensjonatowej (jednostka 12MP).

Wobec powyższego Wojewoda Mazowiecki pismem z 17 sierpnia 2021 r. znak: WNP-I.40.2.28.2021.KK wystąpił do Wójta Gminy Jadów z prośbą o przekazanie uwierzytelnionej kopii decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne dla ww. działki.

Następnie Wójt Gminy Jadów, pismem z 2 lutego 2022 r. znak OSM.0053.1.4.2022.AW, poinformował Wojewodę Mazowieckiego, *iż nie posiada w swoim archiwum decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne dla działki o numerze ewidencyjnym 402, obręb 0021, położonej w miejscowości Urle uzyskanej w związku z poprzednim miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego* tj. w związku z uchwałą nr XI/48/90 Gminnej Rady Narodowej w Jadowie z 17 kwietnia 1990 r.

W trakcie trwającego postępowania wyjaśniającego ustalono, że 24 maja 2021 r. zostało wydane pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego (decyzja nr 696p/2021 Starosty Wołomińskiego z 24 maja 2021 znak: WAB.6740.5.30.2021), zaprojektowanego na działce ewidencyjnej nr 402 z obrębu 0021 Urle.

Wobec powyższego, Wojewoda Mazowiecki pismem z 19 stycznia 2024 r. zwrócił się do Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie z prośbą o zajęcie stanowiska dotyczącego podtrzymania wniosku z 10 grudnia 2020 r. w całości oraz z prośbą o przekazanie uwierzytelnionej kopii decyzji nr 245/21/B Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie z 20 kwietnia 2021 r. znak: ZW.224.1.645.2020.JK, dotyczącej działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 z obrębu 0021 Urle wraz ze wskazaniem obszaru wyłączenia z produkcji leśnej gruntu leśnego z wniosku inwestora.

Pismem z 25 stycznia 2024 r. Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie podtrzymał w całości swój wniosek dotyczący stwierdzenia nieważności całej działki

oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 z obrębu Urle pomimo, iż na mocy swojej decyzji nr 245/21/B z 20 kwietnia 2021 r. znak: ZW.224.1.645.2020.JK., skorygowanej postanowieniem nr 152/21 z 28 kwietnia 2021 r. wydał decyzje zezwalającej na wyłączenie 0,0456 ha gruntów leśnych z przeznaczeniem pod budynek mieszkalny jednorodzinny, dwa miejsca parkingowe, miejsce na pojemnik do segregacji śmieci, budynek garażowy, podmurówkę pod ogrodzenie na odcinku A-B, tereny utwardzone oraz ciąg komunikacyjny.

Mając powyższe na względzie, Wojewoda Mazowiecki zaznacza, że rolą organu nadzoru, **jest badanie zgodności uchwał ze stanem prawnym, obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, podejmowanie interwencji stosownej do posiadanych w tym zakresie kompetencji.**

Powtórzyć zatem przyjdzie, że zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o z.p. w ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się postanowienia przepisów szczególnych, odnoszących się do obszaru objętego planem i przedmiotu jego ustaleń. Ponadto z treści art. 18 ust. 2 pkt 4 lit. a) ustawy z.p. jednoznacznie wynika, iż organ sporządzający projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uzgadnia go, stosownie do jego zakresu, z organami właściwymi do uzgadniania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, na podstawie przepisów szczególnych. Oznacza to, że organ gminy sporządzając projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zobligowany był do uwzględnienia w nim postanowień wynikających z przepisów szczególnych, odnoszących się do obszaru objętego planem. Takimi przepisami są reguły zawarte w ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 2 pkt 5 tej ustawy przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych, nie stanowiących własności Skarbu Państwa, wymaga uzyskania zgody wojewody, wyrażonej po uzyskaniu opinii izby rolniczej. Wyrażenie tej zgody następuje w formie decyzji administracyjnej. Decyzja taka stanowi następnie przesłankę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym.

Stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z dyspozycją art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 tej ustawy, obowiązującej w dacie podjęcia inkryminowanej uchwały, każdy grunt ewidencyjnie leśny, niezależnie od wielkości jego powierzchni, wymaga uzyskania zgody stosownych organów, na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne. Ustawa powyższa nie wprowadza ograniczeń dotyczących wielkości powierzchni gruntów leśnych, dla jakiej zgoda jest wymagana, a dla jakiej wymóg jej uzyskania nie obowiązuje. To decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2

ww. ustawy, rozstrzyga kwestię dopuszczalności przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze lub, jak w przedmiotowej sprawie, przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne oraz stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym, o ile w ogóle decyzja taka została wydana.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy oraz dokonaną analizę zapisów ewidencji gruntów, podkreślić należy, że zmiana przeznaczenia wykazanych w planie gruntów leśnych na cele nieleśne, obligatoryjnie wymagała uzyskania zgody właściwego organu, w procedurze sporządzenia projektu planu.

Organ wykonawczy Gminy Jadów nie jest w stanie przedłożyć decyzji o zmianie przeznaczenia gruntu leśnego na cele nieleśne, dotyczących działki ewidencyjnej oznaczonej numerem 402 obręb 0021 Urle, uzyskanych zarówno w związku z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego z 27 stycznia 2004 r., jak i w związku z wcześniejszym (poprzednim) miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego z 17 kwietnia 1990 r.

W ocenie organu nadzoru brak uzyskania obligatoryjnej zgody na zmianę przeznaczenia działki leśnej na cele zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i pensjonatowej, stanowi naruszenie trybu postępowania przy sporządzaniu planu miejscowego, co w oparciu o art. 27 ust. 1 ustawy o z.p., skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w zakresie tej działki ewidencyjnej.

W zakresie obligatoryjności uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne wypowiadały się niejednokrotnie sądy administracyjne, wskazując jednoznacznie, iż *dokonanie w planie zmiany przeznaczenia gruntów na cele nierolnicze i nieleśne powinno być poprzedzone wystąpieniem o uzyskanie zgody, o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Uchybienie w tym zakresie zalicza się do istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego, a także właściwości organów w tym zakresie, co prowadzić musi do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt II OSK 2730/13).

Powyższe stanowisko znajduje także akceptację w innych orzeczeniach NSA m.in. w wyroku z 3 grudnia 2013 r. sygn. akt II OSK 987/13 czy w wyroku z 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt II OSK 2067/17, a także w orzeczeniach sądów wojewódzkich.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 15 listopada 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 1268/12 podniósł, iż *Sąd nie podzielił stanowiska przedstawionego w odpowiedzi na skargę, iż przeznaczenie działki nr 467 w obowiązującym od 2002 r. miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Serock stanowi kontynuację ustaleń zawartych w planie ogólnym gminy Serock, uchwalonym uchwałą Rady Narodowej Miasta i Gminy Serock nr*

94/XVII/87 z dnia 29 grudnia 1987r. i przyjęć należy, że zmiana przeznaczenia przedmiotowej działki z leśnego na cele nieleśne zaistniała w okresie wcześniejszym, poprzez uzyskanie zgody właściwego organu, tj. wojewody, zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Organ nie przedstawił bowiem dowodu, iż kiedykolwiek zgoda taka została udzielona, a w ocenie Sądu zgody takiej nie można domniemywać.

W tym kontekście, należy uznać, że na etapie opracowania obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jadów, przyjętego uchwałą Nr XII/123/04 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r., w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 402 z obrębu 0021 Urle, doszło do naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego oraz naruszenia własności organów, co skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w odniesieniu do działki ewidencyjnej nr 402 z obrębu 0021 Urle.

Jednocześnie informuję, iż w odniesieniu do uchwały Nr XII/123/2004 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Jadów, były już przedmiotem oceny dokonywanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w analogicznym stanie faktycznym. Zgodnie z wyrokiem WSA w Warszawie z:

- 9 lipca 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 297/19 Sąd stwierdził nieważność uchwały Nr XII/123/2004 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Jadów w części tekstowej i graficznej w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 66/2 z obrębu 0003, położonej w miejscowości Bożymy powstałej w wyniku wtórnego podziału pierwotnej działki numer 66 w zakresie, w jakim usytuowana jest ona na terenie oznaczonym symbolem J11MNP;
- 6 listopada 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2052/19 Sąd stwierdził nieważność uchwały Nr XII/123/2004 Rady Gminy Jadów z 27 stycznia 2004 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Jadów w części tekstowej i graficznej w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 637 z obrębu 0021 położonej w miejscowości Urle, w granicach ewidencyjnych użytku leśnego, w zakresie, w jakim usytuowana jest ona na terenie oznaczonym symbolem F17MN,

przy czym oba orzeczenia są prawomocne.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak w petitum.

W załączeniu:

- 1) odpis skargi;
- 2) pełnomocnictwa;
- 3) karta przeglądowa akt.

Radca Prawny
Sebastian Oraniec
dn. Sebastian Oraniec
Nr KL-K-832

WOJEWODA MAZOWIECKI
Mariusz Frankowski
Mariusz Frankowski

